ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ

Υπάρχουν ακόμα
άνθρωποι που πιστεύουνε
στην ποίηση – που
πιστεύουνε στις φέτες...

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΕΠΙΜΕΤΡΟ
Δημήτρης Παπανικολάου

ΤΟ ΑΛΛΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το άλλο κρεβάτι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κώστας Ταχτσής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: Άννα Μαράντη
ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΕΙΡΑΣ: Θάνος Κακολύρης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σαβίνα Χριστοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026
© Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6639-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ

ΤΟ ΑΛΛΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

Επιμέλεια – Επίμετρο: Δημήτρης Παπανικολάου

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

2

Ξέρεις, το 'χω σκεφτεί πολύ από προχτές. Μπορεί αυτές οι αυθόρμητες ομολογίες σε τέτοιες περιπτώσεις να 'ναι κάτι πολύ συνηθισμένο, μα εμένα ακριβώς αυτή η επανάληψη με κάνει ν' απορώ, θέλω να πω κάπως έτσι έγινε και τότε που είχα πάει να δω εκείνον το συνάδελφό σου, γι άλλο πήγα, κι άλλο βγήκε. Την εποχή εκείνη, σου μιλάω για το '60, αντιμετώπιζα ένα καθαρά πρακτικό πρόβλημα. Είχ' αρχίσει ένα είδος ερωτικής ζωής που, επιτέλους, μ' ικανοποιούσε, που όμως συγχρόνως με εξέθετε και σε κινδύνους που δεν είχα υπολογίσει. Όχι ότι τα πράματα στο παρελθόν ήταν πιο εύκολα – α, όλη εκείνη η σπατάλη χρόνου, οι άκαρπες περιπλανήσεις σε πάρκα κι ουρητήρια, οι προσβολές, οι βιαστικοί αδέξιοι έρωτες με τους φαντάρους ή τους ναύτες που σου ζητούσαν ύστερα κάτι για τα τσιγάρα τους ή προσπαθούσαν να σου κλέψουν το ρολόι σου... Έφταιγα βέβαια κι εγώ – δε μ' άρεσαν ποτέ αυτοί που μ' ήθελαν, βαριόμουνα θανάσιμα τους δεσμούς που βασίζονται στην κοινή συναίνεση, μ' άρεσε η περιπέτεια, ο κίνδυνος, διάλεγα πάντα κάποιον που, για τον ένα ή τον άλ-

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

λο λόγο, δε με ήθελε, και γενικά ζητούσα πράματα που ήταν πέρα απ' τις δυνάμεις μου. Κοντά σ' αυτά, ήμουνα κι άπληστος. Και το αποτέλεσμα ήταν ότι παρ' όλες τις ερωτικές μου περιπέτειες και τους δεσμούς, μ' έτρωγε ένα αίσθημα αποτυχίας, πείνας – το 'βρισκα ταπεινωτικό, κι από μέσα μου έβραζα... Μεγάλωσα, βλέπεις, στον πόλεμο, στην Κατοχή. Είχα δει ανθρώπους να πεθαίνουν απ' την πείνα, είχα πεινάσει κι εγώ ο ίδιος κι είχα μισήσει κάθε είδους πείνα. Θυμάμαι, όταν μ' έστελναν στο φούρνο να πάρω εκείνο το άθλιο ψωμί του δελτίου, θα 'μουνα τότε δεκατέσσερω χρονώ, έβαζα το φούρναρη και μου 'κοβε μια φέτα, και την έτρωγα στο δρόμο. Αυτό το λειψό ψωμί το 'κοβε ύστερα η γιαγιά μερίδες. Σε μένα έδινε το μεγαλύτερο κομμάτι, εκείνη έπαιρνε το πιο μικρό απ' όλους. Και δεν το 'τρωγε ούτ' αυτό όλο, έκρυβε το μισό και μου το 'δινε αργότερα. Κι εγώ το 'τρωγα... Για πολύ καιρό μετά το θάνατό της, το θυμόμουνα κι είχα ενοχές, αισθανόμουνα σα να 'χα φάει λίγη από τη σάρκα της για να ζήσω εγώ, κι είχα μισήσει κι αυτήν και κάθε άλλο είδος πείνας που σε εξαναγκάζει να πέσεις τόσο χαμηλά... Είν' αλήθεια ότι, όπως ακριβώς δεν πέθανα απ' την πείνα, έτσι δε μου 'λειψε και ποτέ εντελώς το σεξ – είχα και περιπέτειες και δεσμούς για τους οποίους πολλοί θα θεωρούσανε τον εαυτό τους τυχερό. Αλλά στην Αυστραλία, θες γιατί τα ήθη εκεί ήταν αλλιώτικα, δεν ήξερα πώς να πλησιάσω αυτούς που μ' άρεσαν, θες γιατί δεν ήμουν πια και είκοσι χρονώ, άρχισα να ζορίζομαι. Ούτε και τότε βέβαια μου

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

’λειψε το σεξ, αλλά βρισκόμουνα ξαφνικά μέσα σε μια κοινωνία αφθονίας – αφθονίας από κάθε άποψη – κι είχα το περίεργο αίσθημα πως έτρωγα σαν το ζητιάνο τ’ απομεινάρια από ένα πολύ πλούσιο τραπέζι. Αλλά ίσως το πιο μεγάλο χέντικαπ ήταν το γεγονός πως ήμουν ξένος – εγώ δεν είχα σκοπό να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου εκεί, μα στα δικά τους μάτια ήμουν μετανάστης, ένας πολίτης δεύτερης κατηγορίας, ακόμα κι αν όλοι εκείνοι οι ωραίοι αρσενικοί που ’μοιαζαν στις αμμουδιές με αρχαίους ημίθεους δεχόντουσαν να πάνε μ’ άντρα, δε θα διαλέγανε φυσικά εμένα, κι εγώ που να πάρει ο διάβολος αυτούς ακριβώς ήθελα, και πήγαινα να σκάσω… Το ’χεις διαβάσει υποθέτω – φαίνεται πως σ’ εποχές γεωλογικών αναστατώσεων, εκατομμύρια χρόνια πριν, και μάλιστα ακριβώς εκεί, σ’ αυτή την πιο παλιά απ’ όλες τις ηπείρους, υποχώρησαν τα νερά, και κάποιοι πρόγονοι των σημερινών ψαριών βρέθηκαν στη στεριά, μερικά ψόφησαν, άλλα όμως κατάφεραν να προσαρμοστούν, σιγά-σιγά ανέπτυξαν από τα βράγχια πνεύμονες, τα πτερύγιά τους έγιναν φτερά, σιγά-σιγά μεταμορφώθηκαν σε πουλιά. Κάτι τέτοιο, έχω σκεφτεί πολλές φορές, θα πρέπει να συνέβη και σε μένα, κι αυτό δεν ήταν φυσικά τόσο απροσδόκητο όσο είχα νομίσει στην αρχή, όταν το σκέφτηκα καλά αργότερα είδα πως ήταν αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας, μυστικής εξέλιξης – το γεγονός είναι ότι, ένα βράδυ, είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, κι ανακάλυψα πως ήμουνα πουλί, ένα είδος παραδείσιου πτηνού, άρχισα να πετάω σαν

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τρελλός, είχα καταφέρει να ξεκολλήσω απ' τα λασπόνερα στα οποία περνούσαν τη ζωή τους τόσοι άλλοι σαν και μένα, είχα ξεφύγει απ' τους γήινους νόμους – όχι ότι κι αυτό δεν είχε τους κινδύνους του, τους είχε, και μέχρι ενός σημείου μ' άρεσαν, δεν είχα όμως καμιά, μα καμιά όρεξη να μπλέξω και με την αστυνομία...

© Έλλη Αρτέμη-Ταχτσή, 2026 / © Σημειώσεων – Επιμέτρου: Δημήτρης Παπανικολάου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Το 'χεις **διαβάσει** υποθέτω – φαίνεται πως σ' εποχές γεωλογικών αναστατώσεων, εκατομμύρια χρόνια πριν, και μάλιστα ακριβώς εκεί, σ' αυτή την πιο παλιά απ' όλες τις ηπείρους, υποχώρησαν τα **νερά**, και κάποιοι πρόγονοι των σημερινών ψαριών βρέθηκαν στη **στεριά**, μερικά ψόφησαν, άλλα όμως κατάφεραν να προσαρμοστούν, σιγά-σιγά ανέπτυξαν από τα βράγχια πνεύμονες, τα πτερύγιά τους έγιναν **φτερά**, σιγά-σιγά μεταμορφώθηκαν σε **πουλιά**. Κάτι τέτοιο, έχω σκεφτεί πολλές φορές, θα πρέπει να συνέβη και σε μένα, [...] ένα βράδυ, είδα τον εαυτό μου στον **καθρέφτη**, κι ανακάλυψα πως ήμουνα πουλί, ένα είδος **παραδείσιου πτηνού**, άρχισα να πετάω σαν τρελλός, είχα καταφέρει να ξεκολλήσω απ' τα λασπόνερα στα οποία περνούσαν τη ζωή τους τόσοι άλλοι σαν και μένα, είχα ξεφύγει απ' τους **γήινους νόμους** – όχι ότι κι αυτό δεν είχε τους κινδύνους του, τους είχε, και μέχρι ενός σημείου μ' άρεσαν, δεν είχα όμως καμιά, μα καμιά όρεξη να **μπλέξω** και με την αστυνομία...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6639-2
9 786180 166392

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32239